

MIDDENHART

MIDDENHART

MICHAÉLA ROMAN

Schrijver: Michaéla Roman
Uitgever: Brave New Books
Coverontwerp: Indy van Vroonhoven
ISBN: 9789465129099
© Michaéla Roman

*Voor degenen die de strijd hebben verloren
blijft de weg naar de vrijheid open.
Zelfs wanneer de schaduwen van het verleden
het heden willen overstemmen.*

Proloog.....	11
Sterrendam 2018	13
Vredenburg, 2006	19
November Darkborne	19
Sara Hickens.....	21
Isabel Broodvlecht.....	30
Terga, Luitenant der Kwelling.....	35
Kolonel Schrikbewind.....	37
Michaël, Aartsengel.....	40
Het Haatdragend Drietal.....	41
Raphaëla, leerling	42
Hans Kneedgoed, Meesterbakker	43
Illumiël, de leerling	45
De Koning.....	48
Project November	55
Chalet	60
Heilige Graal.....	64
Kristalstad.....	67
Verhulmeesters	73
Astaroth, Tremorax, Netheron	75
Fallax Syndicaat.....	77
Seraph Wachters.....	78
Rhema.....	80
Visioen.....	81
ZeitGeist.....	83

SchaduwRijk.....	91
Luitenant-Generaal Angstbeheerder	91
Kolonel Twijfel.....	93
Ongehoorzaamheid en Eigenwijsheid.....	94
Brigadegeneraal Terrificus	96
Derde Hemel.....	99
Troonzaal	99
Bibliotheek.....	100
Laagland.....	103
Altaar van Azurath	104
Laboratorium Omega Cooperation.....	106
Boekenburcht.....	109
Commissaris Anderson.....	121
Verloren Stad van Thalassar	123
Terrificus en Razothorn	124
Julia White.....	129
Tempelcomplex van Morgrath	130
Sjoe.....	131
Juniper Scott.....	136
Nathaniël Darkborne.....	143
Thijs.....	162
Milan.....	163
Syndicaat van Verval	167
AMC, 2018	183
Deep Brain Stimulation	183

Elize Kingston.....	185
Ruïnes van Nekron.....	192
Pijn&Verdriet.....	193
Floris de Jong.....	194
Neuroloog Mason Schouten.....	195
Jasper Broodvlecht.....	196
Sofie Broodvlecht.....	199
Daniël.....	201
John Hickens.....	206
Epicentrum van het kwaad.....	229
Generaal der Duisternis.....	229
SchaduwHaven.....	229
Dr. Ethan Harrington.....	230
Sterrendam, 2018.....	233
Woord van Dank.....	235
Epiloog.....	237
Disclaimer.....	239
Appendix.....	241
Preview Vredenburg.....	243

Proloog

Onze identiteit is het verhaal dat we onszelf vertellen – een verhaal dat voortdurend wordt gevormd door de mensen die we ontmoeten en de ervaringen die we doormaken. Vaak onbewust, is dit verhaal de lens waardoor we de wereld zien en onze keuzes maken. In moeilijke tijden kunnen we onszelf beter leren begrijpen. Uitdagingen bieden kansen om te evolueren. De ontdekking van ware vrijheid begint wanneer we onze angsten onder ogen zien en onze zwakheden overwinnen. Soms leidt gevangenschap ons juist naar zelfontdekking. Iedere stap die we zetten, brengt een nieuw inzicht. Als we door de complexiteit van het leven navigeren, ontdekken we waar onze werkelijke ketenen liggen.

Dit verhaal daagt je uit om na te denken over de fundamenteën van goed en kwaad. Morele keuzes die we dagelijks maken. Ethiek, normen en waarden worden constant op de proef gesteld. Want wie weet hoe de wereld van morgen eruit zal zien?

In de vroege uren van de aanbreekende lente in 2006 gebeurde iets ongewoons. Het voelde alsof de sluier tussen hemel en aarde dunner werd, maar dat moment werd ruw verstoord. De eerste ontmoeting met de dochter van John Hickens vergeet ik nooit meer. Ik kan het niet anders dan bovennatuurlijk verklaren dat Sara mijn leven binnen kwam stormen.

Sterrendam 2018

In de behaaglijke warmte van onze riante bovenverdieping op de hoek van 5th Avenue en E28th Street zit ik comfortabel in mijn warme deken gewikkeld. Dit is genieten van de dagelijkse ochtend sereniteit. Voor dit moment kom ik graag uit mijn bed. Als de dag verstrijkt, ebt deze puurheid gestaag weg. Het wordt in geen enkel moment meer zo adembenemend stil. Door de jaren heen heb ik geleerd om dit kostbare ogenblik met beide handen aan te grijpen. Want alleen dan zie ik het leven in het juiste perspectief. Terwijl ik mijn gedachten laat teruggaan naar een lang vervlogen tijd, realiseer ik me dat de schaduwen van het verleden altijd aanwezig zijn. Ze proberen te voorkomen om onthuld te worden in het heldere licht van het heden.

Mijn overdenking wordt ruw verstoord door het geluid van de telefoon. Het is mijn beste vriend, Alex.

‘Dag..., tjee, wat ben jij er vroeg bij vandaag! Nee, hoezo, ik heb straks een afspraak met John. Dat kan ik niet afzeggen. Oh, wat? Ja, ik mis onze momenten samen ook. Hoezo? Met iedereen? Ja, uhm, kan het nu?’ Alex nodigt me uit voor een spoedoverleg. Ik vraag me af waarom het zo’n haast heeft. Nieuwsgierig klap ik het scherm van mijn laptop open. Zet mijn ontbijt van vers fruit, yoghurt en noten klaar op de bar. De planning schiet onverbiddelijk door mijn hoofd. Ik heb een appartementencomplex op het oog. Central Park Place ligt op de hoek van Broadway en Central Park Street, maar de onderhandelingen zijn gestagneerd. Ik heb nood aan advies. Ik zal Sara vragen. Ze is een natuurtalent. Haar vader, de man met een verfijnde neus voor handel, staat erom bekend staat dat het moeilijk zaken met hem doen is. Hij is altijd in het zwart gekleed. Winter én zomer en een lijkkleek gezicht, alsof hij elk moment van zijn stokje kan gaan. Ik zie hem nooit eten, terwijl we tijdens de lunch regelmatig bakkeleien over de panden aan Atlantic Avenue. Met de winst die ik in de afgelopen jaren heb

opgebouwd, heb ik een flinke reserve gekweekt. Maar John Hickens is een vreemde kerel. Veel vertrouwen heb ik niet in onze samenwerking.

Terwijl ik gedachteloos naar buiten kijk, zie ik op het gebouw aan de overkant van de straat twee forse, pikzwarte kraaien zitten. Ze voeren het hoogste woord. Het lijkt alsof ze iets aan het bekokstoven zijn.

Ik neger het, werk haastig mijn ontbijt naar binnen, beantwoord wat mails, maar kan me niet concentreren. Gebiologeerd staar ik naar het scherm. Mijn vrienden zitten in de bibliotheek in Vredenburg. Alex heeft een document gedeeld. Ik volg vanuit Sterrendam.

‘Hannah, we hebben informatie over nieuwe ontwikkelingen. Het lijkt erop dat Hickens bezig is met iets veel groters. Kijk naar deze foto’s en documenten!’ Mijn ogen worden groot. Ik zie kenmerken van een grootschalige operatie. ‘Hannah, daarom wil hij elk pand in bezit nemen! Als we niet ingrijpen, komt ons dat duur te staan.’ Alex leunt over de tafel. Ik zie de spanning. De foto’s tonen de strategische locaties die Hickens structureel confisqueert. En een onthullende grafiek legt een verontrustende connectie bloot die ons niet eerder is opgevallen. ‘Hier zie je zijn strategische aanpak. Er zit meer achter!’ De stem van Alex trilt van de urgentie. ‘Deze gebouwen lijken onderdeel te zijn van een groter plan. Kijk eens naar de gegevens over de microfluidische chips van Omega Cooperation. We hebben dat proces een halt toe kunnen roepen. Toch lijkt het erop dat Hickens van plan is om de techniek te combineren met kwantum cognitie. Zie je deze tabel? Dit zijn de contacten met de medische wetenschap. Tot aan de directie toe nota bene! Zou hij van plan zijn de manipulatie op ongekend grote schaal uit te voeren?’

‘Ik weet het niet,’ mompel ik, uit het veld geslagen. ‘Deze technologieën worden normaal gesproken gebruikt om controle uit te oefenen. Ik denk niet dat daaraan te ontsnappen valt. Maar wat deze grafiek laat zien, is beïnvloeding op een niveau dat alle verstand te boven gaat!’ Ik zie aan de gezichten van mijn vrienden dat ze in het

duister tasten. ‘Sara heeft de techniek van RFID geëvolueerd. Het doel is om met behulp van de microfluidische chips de communicatie op klein formaat te verbeteren.’ Ik zie dat niet iedereen mee is met de materie. ‘RFID, ofwel Radio Frequency Identification, maakt gebruik van radiogolven om gegevens over te dragen tussen een chip en een lezer. In het laboratorium van Omega Cooperation hebben ze de RFID-technologie omgevormd en gebruikt om microfluidische chips te ontwikkelen. Deze chips wilden ze inzetten om mensen op een subtiele manier te beïnvloeden. Alex, dat proces hebben we stilgelegd, toch?’ Een bezorgde knik volgt. ‘Maar zo te zien hebben ze de chips aangepast. Er is een directe link gemaakt tussen de RFID-technologie en kwantum cognitie.’ De verbaasde gezichten die me vanaf het scherm aankijken, eisen meer uitleg. ‘Jongens, hier hebben we het uitgebreid over gehad! Kwantumcognitie is een geavanceerde technologie die in staat is gedachten en beslissingen te beïnvloeden via complexe data-analyse. Kwantumcomputers worden hiervoor ingezet, met als doel de menselijke cognitie te manipuleren.’

‘Juist!’ klinkt het opgewonden. Ik had het verwacht. Alex kan zich niet beheersen als het over techniek gaat. ‘Deze technologie is in staat om gedachtenpatronen en beslissingsprocessen te begrijpen, of zelfs te voorspellen. Enorme hoeveelheden data worden verwerkt op een snelheid die traditionele computers niet kunnen evenaren. Geavanceerde algoritmen en kunstmatige intelligentie herkennen patronen in menselijke gedachten en gedragingen. Wanneer deze data-analyse wordt gecombineerd met kwantumtechnologie, kan het een niveau van invloed bereiken dat voorheen ondenkbaar was.’ In de stilte die valt, verbind ik razendsnel de loshangende eindjes.

‘Wat als de Omega Cooperation deze technologie wil gebruiken om hun invloed te vergroten?’

‘Inderdaad! Het beïnvloeden van individuele keuzes. Of in het ergste geval, het gedrag veranderen van grote groepen mensen.’

‘Door deze technologieën te combineren, kunnen ze op een dieper niveau beïnvloeden dan ooit tevoren!’ De grote ogen van ontzetting staren naar de grafiek. Alex valt mijn stelling bij.

‘Precies, dit! De RFID-technologie verzamelt en verzendt gegevens, terwijl kwantumcognitie deze gegevens interpreteert en beïnvloedt. Samen kunnen ze een krachtig instrument vormen.’ De stem van Alex klinkt vurig. ‘De microfluidische chips die de Omega Cooperation gebruikt, zijn ontworpen om via medische ingrepen direct in het lichaam te worden geïmplant. De technologie maakt gebruik van radiogolven om gegevens draadloos over te dragen tussen een chip en een lezer. Het werd oorspronkelijk ontwikkeld voor onschuldige toepassingen, zoals toegangssystemen en tracking, maar ze hebben het aangepast en geïntegreerd in eigentijdse, microfluidische chips. Op deze manier kunnen ze zowel informatie verzamelen als tegelijkertijd subtiele invloed uitoefenen op de dragers, zonder dat zij zich hiervan bewust zijn.’ Aarzelend gaat de hand van Jasper omhoog.

‘Ik mis iets. Wat is de link met kwantum cognitie?’

‘Dat is een goede vraag. De chips worden gecombineerd. Het interpreteert de gegevens en kan gedachten en gedragingen sturen op een diepgaand niveau. Ja, Sofie, zeg het maar?’

‘Maar wat hebben die gebouwen van Hickens hiermee te maken?’ Alex kiest zijn woorden zorgvuldig.

‘Ik lijkt erop dat de chips worden verspreid via medische centra. Ze worden strategisch gepositioneerd. De gebouwen functioneren als centrale punten en maken het mogelijk om een netwerk op te zetten. Door deze technologieën te combineren, kunnen ze een systeem van uitgebreide monitoring opzetten, wat ernstige gevolgen heeft voor onze privacy. We moeten de dreiging goed begrijpen en effectieve maatregelen nemen.’ Ik doorbreek de spanning met geweld.

‘Dit is enorm gevaarlijk, Alex! Dit betekent totale controle! We moeten een manier vinden om te voorkomen dat de chips worden gekoppeld aan kwantum cognitie!’

Met de nieuwe inzichten besef ik dat onze strijd complexer is dan we dachten. Ons avontuur in het laboratorium van Omega Cooperation zit nog vers in mijn geheugen, maar dit nieuwe conflict is een technische oorlog tegen geavanceerde tactieken. ‘Waarom is Sara er niet bij? Zij weet alles over kwantum cognitie.’

‘Alles is een groot woord, Hannah. Maar ik begrijp wat je bedoelt. Haar doel is om kwetsbare mensen te helpen. Het lijkt erop dat haar theorie wordt omgevormd tot een machtig wapen. Als we niet snel handelen, zullen ze in staat zijn om een systeem op te zetten over onze steden en dorpen, waarbij onze vrijheid in het gedrang komt.’ Ik knik somber. ‘De grafieken bevestigen dat de gebouwen van Hickens een sleutelrol spelen om deze technologieën toe te passen. De locaties zijn strategisch gekozen. We moeten ingrijpen voordat het te laat is. Laten we met spoed een plan ontwikkelen om de operaties te dwarsbomen en de technologieën te neutraliseren.’ We besluiten eenparig om onze ideeën uit te werken. ‘Jasper en Sofie, gaan jullie op zoek naar informatie in het AMC?’ Het antwoord van Sofie klinkt beklemd.

‘We zien de omvang van Hickens’ plannen. We moeten hem stoppen, voordat het te laat is.’ Haar uitspraak legt druk op mijn schouders. Ik wil Central Park Place binnenhalen. Het is een strategisch knooppunt voor de plannen van de zonderlinge man.

‘Central Park Place moet in onze handen komen,’ zeg ik strijdlustig. ‘Het heeft een cruciale rol in zijn strategie. Hickens zal moeilijk te stoppen zijn, Alex. Elke vertraging kan desastreuze gevolgen hebben. Het is een race tegen de klok.’ Met een zucht verbreken we de verbinding. Ik neem voor de zekerheid een lunch mee. John Hickens heeft geen voedsel nodig, maar tegen negen uur ben ik zo chagrijnig als een ijsbeer zonder sneeuw. Twee sneetjes roggebrood, wat tuinkers. Twee bananen, een trosje druiven en prop alles in mijn veel te kleine handtas. *Onrust bekruipt me.* Ik moet Hickens onder ogen komen, juist nu we cruciale informatie hebben. Hickens is een man van precisie; ik mag niet te laat zijn. Maar als ik besef dat ‘het stille moment’ van de ochtend aan mij voorbij is gegaan, overvalt spijt me. Een blik uit het

raam onthult dat de rustige ochtend al is verstoord – het ochtendverkeer stroomt inmiddels in volle vaart.

Het verleden lijkt verder weg dan het is, maar de impact is voelbaar. En Sterrendam kent andere geluiden dan Vredenburg. Toch blijft het vroeg-in-de-ochtend-gevoel onveranderd. Het is alsof de tijd in dat opzicht wel heeft stilgestaan. Ons appartementencomplex, dat met een dure naam ‘Next Level Society’ heet, ligt in ‘Rose Hill’, een exclusieve wijk op een steenworp afstand van Madison Square Park. Na de aankoop in tweeduizend zes verhuisden we van Vredenburg naar Sterrendam om het penthouse te betrekken. Mijn jongens ontwikkelden zich naar behoren in het midden van het bruisende leven van de wereldstad. Maar als dorpsmeisje kon ik niet wennen aan het hectische leven waar Sterrendam om bekend staat. Ik heb het hele pand weten te bemachtigen na een intensieve onderhandeling met Hickens. In de volksmond wordt hij fluisterend ‘haakneus’ genoemd. Hoe meer ik over hem te weten kom, hoe angstaanjagender hij is. Er hangt een niet te verklaren duisternis om hem heen. Ik heb geen zin in mijn afspraak met de zonderlinge man. En het is een wonder dat ik het pand heb weten te bemachtigen.

Melancholisch dwalen mijn gedachten terug naar twaalf jaar geleden. Ons landhuis in Vredenburg stond tussen de pittoreske boerderijen en wijd uitgestrekte stukken landbouwgrond. De dagen waren gevuld met de geluiden van opgroeiende kinderen. Het is een tijdperk van kostbare herinneringen dat ik voor altijd in mijn hart koester. De ochtendstilte werd onderbroken door het kakelen van de kippen en het loeien van koeien. De natuur bleef voelbaar, ondanks de snelle evolutie van stedelijke aanwas. In die vredige omgeving begon mijn dagelijkse ritueel met het inschenken van een kop vers gezette koffie, nog voor de zon haar stralen over het landschap liet dansen. De rust was een welkome afwisseling in mijn dagelijkse hectiek, maar het werd ruw verstoord. De tragedie die volgde, zou alles veranderen.

Vredenburg, 2006

November Darkborne

November Darkborne slaat met een klap op de wekker. Normaal is ze met geen stok uit bed te krijgen, maar de nieuwsgierigheid wint het. Het is donker buiten. Ze schiet in de dichtstbijzijnde spijkerbroek. Trekt een simpel shirt over haar hoofd. Bindt haar lange blonde haren in een paardenstaart. In plaats van haar tanden te poetsen, vist ze een kauwgompje uit haar groezelige jeans. Vijf minuten later draait ze haar fiets de Hoofdstraat in. Waar ze die energie vandaan haalt is een raadsel. Er raast maar één ding door haar hoofd: naar de zaak!

Het is stil op straat. De trappers draaien snel, alsof ze de kou willen voorblijven. Tevergeefs, het kruipt langs haar benen omhoog. Bij de bakker in het centrum van Vredenburg kan ze de verleiding niet weerstaan een Meesterlijkje te kopen, omdat dat ze niet van plan is te lunchen. Met een snelle slok espresso probeert ze haar focus te vinden. Het bittere vocht brandt in haar keel. Kom, gauw, er is werk aan de winkel! Ze voelt de scherpe kick, haar ogen worden alert. Ze springt weer op de fiets. Als het grote gebouw voor haar opdoemt, haalt ze opgelucht adem. Ze gooit haar dure fiets met een doffe klap tegen de muur, zonder te letten op Ze opent de deur met haar keycard, het moment van de dag waarop ze zich voor even interessant voelt. Niet onzichtbaar, maar iemand die ertoe doet. Ze staat met één been in de maatschappij, maar haar hoofd blijft in de schoolbanken. Ze sluit de deur achter zich en trekt de laptop open. *'Ik heb recht op mijn eigen fouten,'* klinkt het rebels in haar hoofd. Het is deze houding die haar heeft geïsoleerd, waardoor ze geen vrienden meer heeft. In haar eenzaamheid zocht ze een kamer in de stad. Haar oom regelde dit werk voor haar. Ze vliegt als een razende door de bestanden die zich voor haar openen. Geen tijd om te ademen, geen tijd om te rusten. Haar vingers hakken in op het toetsenbord. Elke klik is de beslissende stap

naar een toekomst die ze niet volledig kan bevatten. Soms vraagt ze zich af hoe ze aan al die kennis komt. Want ze is niet goed in informatica. Maar het gaat haar elke dag sneller af. Ze leert dingen, waar ze maanden voor nodig zou hebben. Ze duwt die gedachte weg. Ze wil zelfstandig worden. Wat de prijs ook is.

Op afstand volgt Rebellie haar handelingen, zijn blik nauwgezet. De demon grinnikt. November, gekozen vanwege haar bloedlijn en haar kwetsbaarheden, is de ideale persoon voor de taak. Hij heeft carte blanche. Dit wordt een koud kunstje.

Haastig werkt November door, haar gedachten razen. Het ultieme plan: Sara, haar collega, uit de weg ruimen. De adrenaline stroomt door haar aderen. *'Eindelijk mezelf zijn,'* weerkaatst de schreeuwende stem in haar hoofd. *'Ik bepaal zelf wat ik doe!'* Gedreven door macht en hebzucht negeert ze de waarschuwendende signalen, haar eigen twijfel heeft ze tot stilte gemaand. Het zweet staat op haar rug. Gretig ziet ze hoe ze één stap is verwijderd van de transitie. De voortgangsbalk kruipt langzaam vooruit. Elke pixel die wordt gevuld brengt haar dichterbij het moment van waarheid. De laatste bits banen zich met voelbare energie een weg naar hun bestemming. Nog even en alles zal anders zijn. Voetstappen in de gang! In een paniecreactie vlucht ze de directiekamer in en sluit geruisloos de deur. Door een kier ziet ze iemand aankomen. Het is Sara, die zich naar November's werkplek beweegt en de bestanden opent... Nee! Met afgrijzen ziet ze hoe het programma in haar wordt geactiveerd. De schermen beginnen onheilspellend te flikkeren. Woedend sluipt ze naar de nooduitgang, haar gedachten ondergedompeld in de schaduw van de onherroepelijke nederlaag. Buiten slaat de koude nachtelijke lucht in haar gezicht. Ze springt op haar fiets en trapt zo hard als ze kan. *Doodsangst welt op.* In haar gedachten hoort ze de stem van haar oom tekeergaan. Wat als hij ontdekt dat het project een mislukking is? Hoe kan het dat zo'n eenvoudige opdracht buiten haar bereik ligt? De druk neemt toe, de

dwingende mantra klinkt hol in haar hoofd: *'Ik moet slagen, falen is geen optie!'* Haar geheugen, geëvolueerd tot een bijna onbevattelijke capaciteit, zoekt wanhopig naar een uitweg. Bij de kruising let ze niet op het verkeer. Ze ziet het opdoemende gevaar te laat. Een onherroepelijke knal. Gevolgd door een ijzige stilte. Haar laatste gedachten vervagen, terwijl de sirenes dichterbij komen en de vertrouwde omgeving van Vredenburg vervaagt tot onwrikbaar noodlot. Elders in de stad ontvouwt zich ondertussen een nieuwe reeks gebeurtenissen.

Sara Hickens

De sirenes blijven in mijn hoofd nagalmen wanneer mijn telefoon trilt. Een tragisch ongeluk. De details zijn vaag, maar de onrust die het met zich meebrengt, blijft hangen. Uit ervaring weet ik dat de verschrikkelijkste tragedies vaak de katalysator zijn voor verandering. Ik sluit mijn ogen, zoek naar leiding in deze duistere tijden. Het overleg met mijn vrienden van het Verzet staat nog vers in mijn geheugen en ik ben ervan overtuigd dat er meer op ons afkomt. Misschien weet Alex wie het slachtoffer is. Maar daar kan ik niet lang bij stilstaan. De keukendeur slaat met een harde klap dicht. Verstijfd blijf ik op de bank zitten. Een knappe, maar verwarde jonge vrouw rent buiten adem de klassieke open keuken binnen. Haar amandelvormige ogen zijn verwilderd, haar korte kapsel springt alle kanten op. Haar kleding is gescheurd, armen en benen vol krassen, alsof ze door braamstruiken is gevluht. Ze doet me denken aan een schichtig hertje dat probeert te ontsnappen aan een roofdier. Tevergeefs probeert ze op adem te komen.

'Mag ik hier schuilen, mevrouw? Ik word achtervolgd! Mogen de rolluiken dicht?' Zo te zien is het menens. Mijn gedachten springen koortsachtig heen en weer. Wat een consternatie, zo vroeg op de ochtend! In één klap ben ik wakker, dat dan weer wel. De adrenaline giert door mijn lijf. De blik in haar ogen vergeet ik nooit meer. Ze probeert met twee handen steun te vinden, maar heeft de kracht niet om overeind te blijven. 'Help!' Ik schiet naar voren om haar op te vangen.

Ze valt in mijn armen, haar hoofd mist op een centimeter na het zware granieten keukenblad. Snel help ik haar naar de bank. Een moment later komt ze bij.

‘Ik ben gevluht. Op het werk gebeuren rare dingen!’ Omdat ik niet weet waar ik mee te maken heb, duw ik mijn emoties opzij. Mijn praktische kant neemt het over.

‘Je bent gewond. Mag ik het nakijken?’ Ze knikt aarzelend en ik kom in actie. Even later zit ze in mijn loungepak, terwijl ik haar natte kleren in de wasmachine stop. Ik leg een extra kussen op de bank. Ze begrijpt de hint en valt langzaam in slaap. Terwijl ik haar wonden verzorg, leg ik de deken over haar heen en laat haar even bijkomen.

In gedachten verzonken loop ik naar de keuken. Thee is de beste remedie. Vroeger was wijn de oplossing. Het blijkt dat je daarmee alleen maar meer problemen creëert. Even later is ze wakker en we drinken in stilte. Dan, plotseling, een klap. Mijn serviesgoed heeft de slag overleefd. Blinde paniek verschijnt in haar ogen. Ben ik in een film beland?

‘Herinner je je iets?’ Een korte knik volgt en dan begint ze warrig te spreken. Al snel komt de stroom op gang en voor ik het weet, word ik overspoeld door een dijk doorbrekende spraakwaterval. De conclusie is snel duidelijk: het gewicht van de wereld drukt op haar fragiele schouders.

‘Iets heeft mij hier gebracht. Er is meer in de wereld dan wij met onze ogen kunnen zien. Geloof je dat?’ Ik beschouw de vraag als retorisch en zwijg. ‘Of het nu gaat om bovennatuurlijke dingen, geloof, religie, het universum, spiritualiteit – het bestaat, dat weet ik zeker. En jij bent een deel van het antwoord.’ Verbaasd kijk ik de jonge vrouw aan. Dit belooft een pittige dag te worden.

‘Je overvalt me er wel mee. Maar kan ik helpen?’

‘Mag ik mijn verhaal doen?’ Aarzelend geef ik een knikje, huiverend voor wat er komen gaat. ‘Ik ben Sara, trouwens. Ik werk bij Omega Cooperation.’ Onbewust gaan mijn nekharen overeind staan en ik sla

mijn armen over elkaar. ‘Mijn vader heeft voor die baan gezorgd. Hij is vastgoedmagnaat met een verfijnde neus voor handel.’ Bij het horen van ‘verfijnde neus’ gaan alle alarmbellen rinkelen. ‘John Hickens, zo heet hij,’ zegt ze, de irritatie duidelijk in haar stem. ‘Het is gisteren begonnen. Ik vond vreemde documenten, maar toen kwam mijn leidinggevende binnen. Vannacht ben ik teruggegaan. Ik heb een zesde zintuig, ken je dat?’ Ik weet precies wat Sara bedoelt, maar ik noem het anders. ‘Zesde zintuig’ klinkt oneerbiedig. Komt ze überhaupt tot de kern van haar zaak? Weinig kans, zo lijkt het. Ik doe een beroep op mijn engelengeduld. ‘Ik heb ontdekt dat de naam van mijn vader gekoppeld is aan een bestand met de titel ‘November’. Zij is een vreemde stagiaire en ik heb een hekel aan haar. Mijn vader loopt met haar te konkelen, alsof hij haar al jaren kent. En zodra ik erbij kom staan, wordt het stil. Mijn allergie voor haar slaat alle kanten op wanneer ik ze samen zie.’ Haar gezicht spreekt boekdelen. ‘De bestanden die ik heb gevonden, zijn beveiligd door Finley Kingston. Ik kom hem af en toe tegen op zijn dure feestjes, dekmantels voor discutabele projecten. Hij heeft iets om zich heen hangen. Ik haat het dat mijn vader voor hem werkt, maar ze passen perfect bij elkaar.’ Sara valt stil. Angst overvalt haar. Haar woorden blijven in de lucht hangen. De betekenis ervan is indringend. Ineens ervaar ik duistere krachten die zich in mijn stadje verzamelen. Op dat moment rolt er een traan over haar wang.

‘Gaaf het?’ De vraag blijft doelloos in de lucht hangen.

‘Ik weet dat ik me niet met mijn vader moet bemoeien,’ zegt ze. ‘Hij heeft zijn bijnaam niet voor niets gekregen: Haakneus, de vastgoedmagnaat die over lijken gaat. Elk pand opeist waar hij zijn oog op laat vallen. Hij wordt aangestuurd door Kingston, die buiten schot blijft. Mijn vader handelt de smerige zaakjes af.’ Sara’s woorden slaan in als een mokerslag. De lading is zo zwaar dat mijn hoofd begint te duizelen. Ik schud de last van me af, besluit mijn perspectief te verleggen. Het is tijd om te onderzoeken wat hier werkelijk speelt. Dieper graven, de lagen één voor één afpellen. Van het mysterie rond

haar aanwezigheid tot de krachten die haar drijven. Ik ben vastbesloten te ontdekken wie ze werkelijk is en wat er echt aan de hand is.

‘Heb je vannacht gevonden wat je zocht?’

‘Ik weet het niet. Het is erg vreemd. Ik zat achter de computer van November. Blijkbaar kan ik in haar bestanden.’ Ik zoek naar de perfecte balans tussen luisteren en vragen stellen. Angst en achterdocht spelen de hoofdrol, dat staat vast. Kingston is een vreemde eend in de bijt, maar dat kan ik haar niet vertellen. En als Kingston samenwerkt met haar vader, is het hek van de dam. Ik probeer de controle te behouden, maar ze wordt gedomineerd door haar angst, haar gedachten lijken in chaos. ‘Ik zag die gecodeerde bestanden, op naam van November.’ Ze schuift onrustig op de bank. ‘Op dat moment viel de stroom uit. De noodgenerator sprong niet aan. Zelfs de lampen gingen uit. Hannah! Geen elektriciteit, geen stroomtoevoer.’ Sara spelt de woorden alsof elke lettergreep de impact vergroot. ‘Hoe kan ik in haar computer zonder stroom?’ Ik schiet rechtop in de bank, een ijzige rilling trekt over mijn rug terwijl haar woorden inslaan.

‘Wat?!’ Ze negeert mijn opmerking en schiet ook overeind.

‘Mijn vader houdt zich met louche zaakjes bezig. En nu is mijn identiteit gewist.’ Mijn fronsende wenkbrauwen vragen om uitleg. ‘Ik weet dat zulke dingen bestaan,’ klinkt het gehaast. ‘Mijn vader houdt zich ermee bezig.’ Ik moet het laten bezinken. De angst in haar stem weeft een onzichtbaar web. De beklemmende greep van het onbekende sluit zich om mijn zintuigen en ik word overvallen door een onheilspellend gevoel. Ik zie aan haar reactie dat zij de verandering ook voelt. Ineens beseft ik dat ik verstrikt dreig te raken in een geestelijke strijd die niet de mijne is. Het contrast tussen licht en duisternis wordt scherper. Ik herken dit!

‘Dus jij beweert dat jouw vader en Kingston iets in hun schild voeren.’ Het is geen vraag, eerder een statement. De blik van Sara is geïrriteerd, maar ze negeert mijn opmerking. Ze neemt een veel te grote slok, verslikt zich, en een hoestbui volgt. De zwaarte in de lucht is

verstikkend, maar iets in haar intrigeert me. ‘Wat kan ik voor je betekenen?’

‘Mag ik schuilen?’ Een termijnvraag borrelt omhoog in mijn gedachten. Ik moet meer weten voordat ik overstag ga.

‘Kun je omschrijven wat je voelt?’ Ik heb een hekel aan de rol van psycholoog, maar ik moet weten waar ik mee te maken heb.

‘Vooral angst. Bij Kingston heb ik ook zo’n gevoel. Het is net of ik achtervolgd word.’ Ondanks de verwardheid spreekt Sara duidelijke taal. En de namen die ik heb horen vallen, het zou zomaar kunnen dat haar achterdocht gegrond is.

‘Ik denk dat jouw angst realistisch is. Je hebt informatie gezien die niet voor jouw ogen bestemd is.’ De paniek springt opnieuw uit haar ogen. Ik zoek in stilte naar een moment van rust. Mijn gedachten richten zich op de kracht die me de weg kan wijzen. ‘Sara, familie kun je niet kiezen, die krijg je.’ Ze is stil. Mijn innerlijke schreeuw om hulp stijgt op als een licht dat standhoudt in de duisternis. Terwijl ik me in de buitenwijk van Vredenburg overgeef aan gebed, daalt de vrede neer. Er blijft slechts een scherp randje van argwaan over. Ze rolt zich op en valt in slaap. Ik ruim de rommel op, stop de kleren in de droger. Een moment later zit ze rechtop in de bank, neemt dankbaar de thee aan. Ze drinkt met kleine teugjes. Een ongedwongen sfeer. Nu pas opent ze zich, een zeldzame kwaliteit die haar zowel sterk als kwetsbaar maakt. Het is alsof we elkaar al jaren kennen. Ik peil de diepte van haar blik, zie verdriet, maar ook onmiskenbare kracht.

‘Wil je iets vragen? Je kijkt zo nadenkend.’ Pienter is ze, dat wel.

‘Heb je het gevoel dat je leven overschaduw wordt? Iets uit het verleden misschien?’ Ze lacht het weg, maar ik bespeur een voorzichtigheid. Een verdedigingsmechanisme? Het lijkt alsof ze subtiel afweegt wie er dichtbij mag komen.

‘Ik geloof dat we allemaal duisternis met ons meedragen. Maar sommigen leren te dansen in de musical die ‘leven’ heet.’ De woorden zijn geladen met een onuitgesproken verhaal. Ik proef een hint naar de veerkracht die diep in haar schuilt. Behoedzaam zoek ik naar de